

Klimeš, Jednonohá zábava

Jednonohá zábava začala bolením břicha uprostřed zimy, když jsem se přežral okolní tmou, jídlem, spánkem, molitanem, dekou, pivem, barvou na vlasy, žinkou, vaflí a vším, co se v okolí dalo koupit. Některé vrstvy ještě nezatuhlého roztřeseného těsta potom šly vykrojit; dodělat a dobarvit; k tomu něco nakrást odjinud nebo se sám vykrádat.

Průchod

Houbař našel v lese mrtvolu,
nahoru dolu,
pomalu potichu;
spousta hub.
K napití našel šťávu z ptáčků.
K půlce dal půlku, jak jinak,
a sám se opatřil.

Oh oh oh, ho ho ho

V posteli je chuchvalec.

Nevím co s ním. Uši si zacpu plnotučnou
hořčicí, přiklopím je dvěma houskami
a takhle přezimuju.

Během spánku budu šít. Poslepu vystřihnu
nohy z molitanu, který mám v peřináci.
Zapíchnu jehlu; chci se přešít.

Vysávání

Vysávám olej z rozehřáté podlahy; namáčím rohlík v hlubší štěrbině podél stěny. Pak mohu ukousnout měkký konec: zasunout ho do úst. Ale pusa nemůže dosáhnout na jídlo.

Co se dá dělat; nafouknu se proti smutku, zafuním a vydechnu. S ušima obrácenýma ven a s prázdným, pochybami obalovaným vnitřkem se oddám pocitu, který způsobuje nudu: mám suché oči a v obou uších chrupavku.

Dírky na výdech

Povrch byl rychlejší. Kůže spí přitisklá ke zdi; vnitřek ne. Zalehl jsem si ruce, oči se zatáhly a jak je otevřít? Spousta koudele. Chci se otočit, ale kostrč se zadřela: boky v bocích; ruce v dalších rukách; hlava v hlavě vystlané koudelí oddechuje dvěma dírkami. Nazdvihnu víčka, řasy se otřou o oční důlek, a jsem znovu u stěny z kůže; bez svalů k zatnutí, zavřený uvnitř s dírkami na výdech. „Takže,“ zní uvnitř, „tam nebo zpátky?“ Ale topení začalo šumět, význam se zatemnil, boky zbytněly a koudel ucpala dírky.

Nehty

Nehty se rozrostly s náhlou smělostí, jak se zdá, jsou špinavější než kdykoliv. Teď je odkusuju, lámu je, lovím z úst zaslíněné šedé úlomky. Je podzim. Z omáčky shnilého listí, s vědomím, že tyč může podruhé klouzat, se spouštím do tmy a mám co dělat. Vlna vyráží v těžkých krůpějích a hvězdy odmítly svítit.

Zdvojené bolení

Z obou stran mě tlačí temné bubliny. Dva výstupky, dvě výdutě naplněné výkaly. Dřepím ve štěrbině mezi bolestí břicha a bolestí zad. Brní mě nohy, zdá se mi, že mám obrovská kolena. V hltanu mě tíží divné vzpomínky na nestrávené dětství, přidušené dunění uvnitř hlavy – obří bageta jako hrob, vystlaná salámy – zmrzlý kamion, ale malý, měkký a mastný, který se má dát do pohybu, ale nikdy se nerozjede, prokluzuje v tuku, zatímco sílí nárazy zmrzlé náplně, ostré jako led, o mřížku v mém žaludku, u níž kotví uzené s rozmáčeným mrkvovým ocasem.

Druhá ručka

Většinou se zranit není obtížné. Stačí i barva na vlasy a budeme si vzdálenější než krtci. Je to stejná záhada, jako že jsem vůbec kdy vyrašil, a teď dřepím v bagrové lžici. Ručka vyleze z díry. Dá se do díla! Tady je výsledek. Chtěla být hezčí, je krásná, ale zranila se. Kdo ji teď nahmatá dotekem oka?

Kdo bude sahat na dřevěné nehty, které nic necítí? K čemu jsou mi srnčí kopýtká, která klapají, jen co vkročím na chodník?

Den republiky

Otáčím se, zvedám nohy,
za noci si svlíkám tričko.
Chlupy ve fřiřáku stojí ve zbrani!
Za noci v úkrytu voním republikou,
dám si tampón mezi nohy.

Po čtyřech

S údivem sleduju zúžené rastry. Zklamaně tam stojím. Nikdy se neprotlačím dokonale prorostlými větvemi. Skvosty odjíždí. Dívám se do dálky. Dívám se do tmy. „Žádný tak veliký mlčící výr nemůže proletět ztuhlými bramboráky!“ S tím se musím smířit. Ale já se zablokoval a blokuju všechno, co mi schází. Když odcházím, lezu po čtyřech hadrovou trubicí, kterou nejde s ničím propojit.

Kraj se roztírá dál

Židle zastrčila nohy a zčernala.
Kouř vylézá z díry,
zhušťuje se ve větvích
a zavírá
vršky hlav, řetízkové rostliny,
ulepená koženková rodidla
a scvrklé žaludky v udusaných výběžích.
Žvýkám a kraj se roztírá dál a dál,
sám se odsouvám do dálky.

Drobenka

Na břiše obaleném tmou, ještě o kus dál, na tlusté dece je vidět má hlava. Vypadá jako bochník. Rozlomený bochník, kterému zbývá jen část obličeje. Dál. Hmatám nedočkavými tlustými rukama. A ve tmě už vidím. Kořínky vlasů se ztrácí v rozdroleném vnitřku mezi drobky jako v hromadě koku. Tak takhle. Bochník nedokynul.

Za ušima nahmatávám okraj, ne zrovna důkladná kůra, zcela určitě, z boku rybí hlava uřízlá v žábřích, narychlo docpaná – tak narychlo. Ale taková byla vždy; jen já jsem se k ní vzbudil. Tahle noc ji dovolila prvně nahmatat.

Slizové drogy

Jejich kořen váže vodu odňatou sliznici, bobtná a rozpíná se ve střevu. *Zkušenost:* Vylučuju ztuhlou kůru, a když se roztřesu, zbytečně se otáčím... protože okraje jsou hned vedle... a zbytečně si myslím, že ve tmě vyhloubím nějaké řešení a rozběhnu se pryč. Nabroušené rypadlo pronikající těžkou zemí.

Než se překlopí moucha

Slyším se zpomaleně. V uších mi zatuhle šustí spánek, hlava se naklání oběma směry zároveň. To se v ní hýbe stářím zvrstvená tápavá moucha, ospalá podzimní vycpávačka, sama vycpaná odpoledním spánkem, a chce, abych se probral. Za chvíli se převrátí a zalehne se; teď ještě poslouchá, co mi říkáš, a snad z posledních sil odpovídá; jestli tu vůbec někdo je.

Odposlech

Slabost jde sníst jako jídlo, ale jen na zádech, když si lehnu, hlavu od sebe, a náhle slyším osamocený smích nějaké jednoohé zábavy, nácvik útoku na našich zajatcích, v oblaku slávy svižně propichovaný semišový pytlík, a zdá se mi, že voní mnou samým. Stavem, který bude potřeba jednou odklidit.

Záchranné pokusy

Přepětí vlezlo do ponožky a tam se zašilo. Půlky se pohnuly, něco se s něčím slepilo – pokoj se stáhnul a zaplnil. Pod pokožkou šustí svaly. Přivírám póry a zpomaleně, hluboko pod hladinou, proplouvám prostředím, abych se unavil. Nasávám rohlíkem olej z podlahy, chci se zakousnout, ale cítím, jak mi podjíždí nohy. Spát budu za chvíli. Nehnutým spánkem palce od nohy.

Něčí žena

V mojí oblasti je už každý něčí žena a obráceně. Proto ať se zasnuuju, jak chci (do nekonečna), k ničemu to nevede; jen, jak se obracím, jsem stále míň zřetelný, až jsem nakonec schovaný jako ploskozubec ve spacáku ze slin.

Je to námaha domluvit se slovy, když mám v hlavě keramické svorky; v ústech stavební panely; pod jazykem nádrž vody ze slin.

Jak smutné je loučit se

Marné krkání! Záklopka se zkroutila vlhkem, nedosáhnu na ni a nikdo ji už nevrátí do původní polohy. Kde nebyla nikdy. Vždycky se stěží vracela zpátky, a i když žila, byla mrtvá nebo byla dál, než měla.

Výdaje

Co bylo důležité, bylo doma mít kus veky.

Zavřít se, užírat, vrtat v dutině a vyplivovat semínka;
lovit je pod jazykem a další rok je zase zasadit.

Výsledek: žádné ztráty. To je všechno.

Natřu se olejem, zatluču kůly, obdělám se a zkypřím.

Mladistvý zahradník s gumou přes oči.

Kódy kam jít

Brzy ráno, když se mraky natočí vlhčí stranou k zemi – s rozleptanou dlaní na remízku za silnicí – s dlaní rozleptanou od majonézy, plný kyselin – mám chuť napnout své sliny na jeden z ožvykaných smrčků u zastávky a vyluzovat něco, co by se lesklo jako slezina. Všechno, co v noci navlhlo, zůstalo viset povislou stranou k zemi. Další spolknutá noc. Všechny ty oslizené věci, které nebyly vidět. Ohřály se v dutině a teď mě nutí mluvit. Dorozumívám se s bobulemi a vidím, že jsou scvrklé a zpola zčernaly. Déšť je snadno odmočí; vlhko se vzedme. Děj prosakuje z vrstvy do vrstvy jako kompostem; zvenku není nic vidět. Snědl jsem bagetu plnou majonézy. Kousnul jsem do ní, nasál jsem ji do úst z igelitového sáčku – záplava semene v ústech.

S bagetou natlačenou hluboko v hltanu, zapřenou o láček vzadu nad krkem, jsem došel k zastávce. Otřel jsem se salátem. Olízl jsem se a nastoupil. Tuňák jemně namletý, na slabo krájené plátky salátové okurky – zpola utopené v základní nálevce – mastný bledý lesk se po mně rozlil, skapával do dlaní a stékal po stehnech.

Vnějšek za sklem se rozmazal a tma se začala obracet. Díval jsem se odrazem na muže vevnitř. Věděl jsem, že jedou dosnit další kdoví odkud vytažené zbytky svých zatvrdlých děložních snů. Viděl jsem sebe a ostatní. Hnízdíme po obou stranách kabiny okolo oken jako ježovky přilíplé k výklenkům v kamení. Bylo vidět, jak se kolem rozvírají nadbytečné díry. Všichni dýchali. Okno bylo zapatlané. Naslinil jsem si prsty a začal ho otírat. Jazykem kluzkým od majonézy jsem nasliňoval a prsty roztíral sliny jako saponát. Skrz nasliněný kroužek

jsem pak pozoroval zakouřené dutiny s lavičkami pod střechou z vlnitého plechu. Z obou stran stály těžké železné sloupy vyplněné betonem. Dál nebylo vidět. O kus dál pod kopcem začínaly rodinné domy. Objeli jsme zatáčku a náhle jsme byli nahoře, ve výšce komínů. Nevěděl jsem, co si o tom myslet. Ukázalo se totiž, že se do domů pod svahem vchází střechou za pomoci můstků z ulice na vrchu. Zbylá podlaží tvoří zmatečnou, mnohavrstvou výpusť.

Udělal jsem několik kroků. Majonéza byla ještě v oběhu. Na ulici ležela vrstva jinovatky. Otvor do metra nasál vzduch a vydechl směs různých zbytků. Zápach se zaostřil okolo zrnka chladu a vnikl do dutin náhle a vcelku; mně zbývalo, obklopenému blednoucí tmou, abych obešel lávku a v ranní mlze navázal styk s nejtlustší bobulí.

Voniš dřevem, ale vypadáš chladně

Otěhotněl jsem kdoví s čím; s oblečením nebo s držadlem. Teď si to vyškrábnu lžičkou – na záchodě, v sobě a pro lidi, i když břicho se mi líbí. Ze dveří naproti se odchlípuje černá vločka; je ochlupená, tlustá, dobře vyvinutá; dobře vypadá s rozteklou tyčinkou v obočí a s příchutí čokolády...

Za to budu chtít: léky na hubnutí, jídlo, podpěry.

Důvěrné obřady

Zbožňuju malé důvěrné obřady.
Když je volno, jdu rovnou k zrcadlu;
dívám se na sebe, bojím se, že mě někdo znásilní.
Vypadám nádherně.
Vlasy plné vazelíny.
Dívám se na sebe, svědí mě oči.
Vypadám nezvykle, ale dobře se bavím.
Do rána se vycpu větví,
možná že vykvasím, lesknu se jako slina.

Tyče

Když se dívám ven, z okna, kdykoliv, vidím rostliny, benzínku, dálnici a pod ní depo; vlaky se tam zasouvají jeden za druhým jako já sám. Také se zasouvám, zasouvám se a zase vysouvám a dívám se z okna. A tehdy, i když byl večer, stačilo zhasnout a byla vidět dálnice i depo, kde už dávno, zvolna a těžce jako vždy, vlaky zasunovaly své trupy jeden pod druhý a rachotily a duněly, než se zcela zasunuly a zhasnuly. Začalo ticho, pozvolná noc.

Vše další bylo už jako na dlani: tam kdesi v důlcích s dírkami místo oken a dveří, mezi blízkými známými, v koutku s rodinou se zrovna večeří! Okolo je živo. Chlupaté tlapy zadupou v kotcích, koně zabzučí a z díry se vysypou výkaly. Noc je těsná jako chomout, na obloze vystoupily tlusté vykrmené hvězdy a já, útvar u dveří bytovky, dal jsem si drátěný košík přes rypák, hlavu jsem strčil do tašky. Vyšel jsem k dálnici a obcházel keře kolem, nekonečné řady rozehvělé zeleně. Slisované větve, zevnitř černé, zahuštěné odpadem... Táhly se podél pletiva, podél krajnice i podél rezervního chodníku, po kterém jsem šel. S teplou oblastí za zády se mi šlo dobře... Zbytek denní teploty visel nade mnou jako tlustá doutnající deka. Dál byl volný koridor. Koryto mých dalších možností. Zdálo se mi, že se okolní listí naklápí a leskne způsobem, který vybízí udržovat stále stejný směr. V tu dobu jsem byl už dost daleko. Depo zmizelo, chodník se pomalu vzdaloval dálnici; pode mnou bylo údolí; tíživý objem vody.

Došel jsem k nástupišti. Stáhnul jsem si tašku z hlavy – vlasy ztuhlé nočním potem z namáhavé vycházky – povolil jsem košík a dal ho do tašky, nyní na plném světle... Nastoupil jsem.

Chytil jsem se držátek... Nenápadně. Začal jsem zkoumat, kde hřejí tyče. Sedl jsem si k prostředním dveřím a uchopil jsem příčnou, jemným plastem potaženou tyč: „Pocit!“ Jedno z míst hrálo; to bylo nápadné; ostatní vůbec. Hned jsem se podíval ke stropu. Další obalené tyče. Vstal jsem a ve stoje jsem je projížděl: spíše chladné. Nenápadně jsem se přesadil. Teplá trubka nad sedadlem. Tápavý pohyb, a tady to je! Další rozehřátá díra po něčí ruce; soustava „výstupů“ rozmazaných všude okolo mě. Začaly se mi potit ruce. Zapleteš se jediným dotykem.

Zastavili jsme. Konvoj dojel. Rozehřátý těmi tyčemi vypočetel jsem krokem vycpaného tanečníka. Jako výr. Dokonale ženský muž budoucnosti bude mít místo vlasů ocelově kalné peří, jeho výraz bude nehybný...

To mě nemohlo utěšit, teď, v noci, zpátky nad depem, s taškou v ruce, s košíkem... Zezdola duní vlaky; zahrabat se! Vydlabat klín a vlézt si do díry! Trávník s obvykle krutou načernalou zelení. Dřepnul jsem si pod keř a začal ze sebe vytahovat obrovský, obzvláště dlouhý, teplý, vlhký, těžký a kluzký tvar s nádory, slepenci a laloky. Mluvit zde bylo horší než nemluvit. Snad proto jsem váhal nad jménem.

„Vypitý konvoj,“ rozhodl jsem se nakonec. Zabalil jsem to do tašky a hodil z okraje, dolů do depa. Důlek jako důlek.

Vím, že mi závidíš

Teď vím, že mi závidíš,
vím, že já chceš být ty.
Chceš se zhroutit a viset
jako těžké boční závěsy.
Viset za oknem a dívat se ven,
jak déšť láká ze země mladé výhonky;
jak se mění, naklání, a tak se pozvolna zbavují neštěstí.

Role

Tvrdí kluci dělají jemnou věc a jemní kluci tvrdou věc: vyluzují muže. Někdo se dívá – začnou mluvit, začnou se hýbat a otáčet se. Teď už nemůžou mlčet a mluví až do konce; nenechají se zastavit. Namísto ničeho zkusí cokoliv. Nenápadné vyvýšeniny, zpod nichž se to vyvalí.

Obchvat zadem

Vydal jsem se zadem. Zadem, tedy zadkem. Byl k tomu nejvyšší čas. V tom smyslu, že doba dozrála a rozhodnutí vyrazit samo z ničeho nic vyhrklo ven z celodenní bolesti břicha. A tak jsem se vypravil, že tam vlezu.

Doběhl jsem k boudě. Došel k ní rychlým krokem; netušil jsem, k čemu se chystám; neočekávaně. Vyjeveně. Rozhlédl jsem se; mnoho lidí. S napůl vyraženým dechem zaseklým v zkroucené krční trubici jsem vlezl do díry. Díval jsem se dovnitř. Zabořen do zbytků oblečení, humusu, dek, uprostřed zvlhlé nabobtnalé skrumáže, v promočených tkaninách obrácených naruby jsem se zvědavě rozhlížel uvnitř. Kde co je. Zalovil jsem dole v hadrech, ve zbytku bundy; jako bych si prohmatával vlastní žaludek; obrátil jsem ji; všechno bylo prázdné. I tak jsem si uvědomil, že tu něco vydoluju. Vydoluju zevnitř. Vnořil jsem se do toho ještě víc; do rohu. Že odtud něco vylovím, když to tu rozhrábnu. Zahrabal jsem nohama; vyklopil jsem šuplík. Třebaže byla vevnitř napůl tma, cítil jsem vzrušení, že záhy jistě něco *vyzdvihnu* – jako výkal – a všechno se vyvalí, vše vystoupí ven ze smyslné oblasti v zajetí obrovské spálené gummy, ven na zkrabatělé svůdné Chorvatky: dlouhá nahnědlá křídla přilepená k nohám.

„Tahej mě za váčky,“ zašeptal jsem. Dobře to do sebe zapadlo. Cestou zpátky mi došlo, jaké vzrušení vzbuzují ve tmě smrkové větvičky vinoucí se kolem... kudy jsem šel... krok za krokem, nyní po levé straně... a tu a tam, a vida! Domy vyčuhovaly z rozmočené hlíny jako zub z krajiny...

Ten večer byl v zajetí touhy. Tajného přání. Že z koutku ve skrytu uzdičky jistě cosi vydolubnu! Menší skrytou bobulku;

ochlupenou? Kéž by! A říkám si, okouzlený neodbytnou představou jen tak všechno vytlačit, vynípávání nemusí být na škodu, může být vhodnější... Zadem, dolů a vytlačit... Čas se zastaví... K čemu další výrazy. Zdola, obchvat a všechno ven! Nejdříve pečlivé průzkumy kožních nalezišť, zdlouhavé šmátrání, hluboko v podrostu, tam je ložisek... a různé zdroje v těle. Dočasné zásoby. Za chvíli nebude, co ještě využít.

Společný zámoitek

Bude těžké rozdělovat zamotané věci, když nikdo nezná jejich složení; když se kraj rozetřel do dálky jako pomazánka. Je to dobře vidět z několika skrytých míst, v nichž jsem uvíznul; večer se přesouvám od břehu k betonovému ostění a dřepím za nízkou řádkou křovin. Tma už mně naplnila nosní dírky, vkrádá se mezi víčka a oční důlky, mezi prohlubně a výstupky; postupně obtáčí nohy. Rozmazává moje obrysy, vymývá ze mě vlasy, nehty z prstů, klouby, zorničky z obalených očí, vlny a temné odplouvající odlesky... Z břehu do polotmy. Kašovitě šplouchání. Převalování hladiny. Pohnul jsem se. Hned jsem se vztyčil. Zasluchl jsem tichý vzdech.

„Ocasý,“ zašeptal jsem a uhodil o sebe ztvrdlými lokty. Myslíím, že mi přitom vypadl zapalovač; zanořil se do přízemní tmy. A další ztráta přijde co nevidět. Některá z těch, na které jsem se tak dlouho v dětství připravoval. Zatímco jsem jedl uzeniny, abych vyrostl. Zatímco jsem si vyvracel nehty večer u televize. Očekával jsem neštěstí. Stát se může cokoli. Cosi se přihodí, co zabolí jako varle; a už je to tu. Zápavy, deště, nehody a křeče. Rozpačité, rozkývané, mlčenlivé zbytky. Zbožná vyprávění o beztvarych vztazích.

Síly se vzájemně složí, a nic... Není snadné spojit se tak jako my; dříve. Rozrušení kdovíjakým vypětím, rozviklaní a vzrušení jsme do sebe náhle zapadli; dál už se to nedalo vydržet. Jak se zdálo. Co z toho vzešlo, nebylo nic dobrého. Ukázalo se totiž, že tuhle soulož nelze ukončit. Od té doby stále ještě někde souložíme. Těžko říct kde. Začalo to pozdě večer. Pozdní večer v zimě. Venku se komíhal jemně nasvícený mráz, dole na stromech se daly rozeznat ojíněné černé větve;

dokonalá zimní tma v mojí hlavě. Vyšel jsem ven. Na všech sloupech zářily obrovské vánoční věnce. Důkladně zkroucené smrkové větve. Hodně žárovek. Sešel jsem pod zem úzkým vykachlíkovaným tunelem; sjel jsem ještě mnohem níž; dosedl jsem na jedno z koženkových sedadel. Mráz mě k němu přilepil. Můj vnitřek začala ovládat bolest, která zatemnila vše – kromě dunění metra a odvíjení kabelů při jízdě tunelem. Dráty se míhaly v ozářeném okně; zbytnělé olejnaté svazky – zdvojování, svorky a rozluky – beztvaré výkyvy v polotmě. Těžko najít nějaký začátek nebo konec...

Dvě věci zůstaly nejasné. Poznal jsem těhotenskou bolest – už vím, s jakou zálibou rachtá v tunelech. Zatímco sedíš, odře ti nechráněný podvozek a pronikne k zádům a do slabin, odkud vyžene většinu něžností. Víceméně všechny. Říkal jsem si co teď. Že se ty vztahy takhle zapletly; jak je rozplést? Objevil jsem to nejhorší řešení. Zaplést všechno dohromady rodinným způsobem. Vzít vlasy a vytvořit tlustý odolný kabel. Spravedlivě rozdělit svoje potraty... uspokojit svou půlku téhle jednoohé zábavy... a zabydlit se.

Vypadá to obtížně, ale začít se dalo i doma: trochu ty vlasy poválet. Navlhčit a zaplést. Pro začátek aspoň svazek. Hlavně rychle. A pro jistotu napůl tajně. A než toho bude víc, stačilo na to mít společnou krabici vystlanou papírem. Stačilo se zapojit. Masové splétání. Dva a dva se spletou vzájemně dohromady, vymění se krabice. Lidi se prohodí a je toho víc. Potom narychlo vzniknou splétací oddíly; koudel začne vyčuhovat na chodník. A všechno se doplňuje. Letité návaly mohou vykypět jako vzdech: „Tak už to zkrátka chodí...“ Dokud se něco nezhorší. Zhorší se počasí; zatáhne se; dojdou vlasy; spustí se déšť. Změř se rozpije v kalužích nebo dokonce už dávno

vzlíná. Rozkládá se. A zároveň se zaplétá. Vůbec se netrhá. Nedělí se. Ztrácí tvar. Něco jako zkažená chaluha. Narušuje obvyklou volnost pohybů svojí vzlínavostí; hned se zacuchá: tam, kde se zákrok nepovedl, nebo tam, kde se vůbec s něčím začalo, a pak už se nedalo přestat. Cosi se k sobě připletlo; a výsledek? Vůbec nic. Byty jsou plné krabic. Rodiny prošly dalším zvětšením. Chodníky jsou ještě průchozí, jen se tlačím blíže k okraji – když jdu dál – kolem řeky zbyl pruh místa – soumrak – tiše se rozhlížím. A hned si to ukládám. Jaké jsou tu vlny. Temně zelené. Jak se každou chvíli pootočím. Nikoho nevidím. Dávám si dlaň k obličeji jako zrcátko. Dívám se ze strany sám na sebe. Nedělám nic. Kolem se splétají keře... Nevím co jinak. Sám se klátím jako ocas. Zkousím se omotat, ale nechci se zaplést.

Kapustňák

„Kapustňáku, jak ti je?“ ozve se a zvuk se nese nad mlázím,
v tichu nad listy a jehličím.

Snědl jsem zavařeninu. Sklíčení lisuje mou schopnost mluvit.
Ležím s jazykem naruby, je mi nanic. Jsem obrovská rozležlá
kýta s krystaly v lýtku a s kousky jídla mezi zuby.

Kdybych byl luční koník, namazal bych se trávou ze sekačky
a zavrzal křídly.

Dva dny za začátkem

Došel jsem až sem; mohl bych začít. Začínám za začátkem, když už nemusím... Otálím s načnutím... Najím se zadarmo na záhonu v zahrádkářské kolonii. Skočím z branky na štěrkovou cestu, popojdu a zkusím to. Je tam několik kedluben, hnojivo omyju v kádi s vodou. Zbylé kedlubny trčí v zemi. Vybavil jsem si, jak se to dělalo dřív – jídlo z kedlubny... Ale teď, když se k tomu vracím, vidím, že tu něco vytyčuju.

Vzpomínám si, že jsem nevěřil, že by to málo, co jsem už řekl, mohlo stačit. Ale došel jsem k osadě a přešel jsem mříž u postranního vjezdu. Skočil jsem z branky a dotknul se dlaní země. Stromy se zakývaly, listí zašumělo. Zvolna se dávalo do deště. Kedlubna byla studená jako kámen. Odlomil jsem ji a strčil do tašky; další dvě jsem nechal u plotu. V okolí mezi budkami nebylo nikoho vidět. Nikdo tam nebyl, a tak jsem se ani nesnažil pochopit, o co mi šlo. Vrátil jsem se s omrzlou kedlubnou a zavřel se s ní v kuchyni. Tašku jsem vyhodil. Na všem, čeho se dotkla, zůstaly kapky zabahněné vody. Olámané vetché lupení skončilo v kýblu na zbytky. Potom jsem kedlubnu rozřízl. Bulva byla svrchu zdřevěnělá, ale blíž ke středu, jak se ukázalo, když se kůra rozlomila, byla vyplněná černými chomáči. Nějaký druh cizopasníků vtahoval do vyžrané dutiny jemná vlákna a vplétal je do hnízda zahnilé vaty... Jako bych si do úst naládoval listí z loňska.

Zkrátka, původně jsem si myslel, že lze jen tak sáhnout pro nějaké mlčenlivé řešení; ukopnout bulvu plnou živin; ale to mě nemohlo nasytit. Bylo mi mnohem lépe, když jsem ji vyhodil; když jsem vynesl kýbl za silnici. Zbavil jsem se výsledku a s úlevou jsem se vrátil k neurčitému, napůl zábavnému

zadržování nějaké vhodné náplně. Sedl jsem si na topení a díval se přes sklo skrz prořídle listí do vedlejší zahrady. Po dešti se nic nehýbalo. Jediné, co se začínalo zvolna měnit, byl podezřelý odstín soumraku na spodním okraji zatažené oblohy. Tráva byla zemitější; visící větve a zčernalé kmeny. Sklíčená večerní krajina z mechu po dni plném úsilí. Nikde jsem tam neviděl nic jako začátek nebo kam sáhnout...

Ten den jsem přenocoval jako obvykle: zahradil jsem se v rohu postele a tma, narychlo vystřižená, se shlukla a zezadu se mi navlíkla na hlavu jako rukáv. Potom jsem až do vysílení mapoval chuchvalce noční pěny.

Teď se proberu a trochu se uvolním. Začal další den. Řeknu: „Vlčák zkolaboval na náměstí před obchodním domem. Někdo ho srazil nákupním vozíčkem.“

Mimo to nemusím dělat nic. Stačí se omezit na co nejmíň. Nejdřív vystrčím vzpomínku na výrobní salám (odřezky, kůže, hovězí tuk, voda, jedlá sůl, dochucovač, škrob, lepek). Napěchované útroby. K tomu přidám vlčáka. Byl to beztvary těžký vak. Když ho odnášeli, viděl jsem, jak se kůže vydouvá a jak se o jeho hladké vnitřní stěny otírají nějaké vycpávky. V končetinách neměl nic než kosti, ale trup se ohýbal svou vlastní hmotností, když ho táhli; visel za nohy; teplý zašitý kožich, který se ve mně usadil, a jak se uvnitř převíjel, nemohl jsem se zastavit.

Obcházel jsem vnitřní okruh laviček oddělených křovím od silnice. S každým krokem jsem si uvědomoval mlaskavé prolnutí, jak se můj vnitřek na okamžik oddělil od křehké, mrazem křupající pokožky. Byl jsem zdřevěnělý dokonce i na dotek; studená okoralá kůže s ulámanými lupeny. Kdybych se rozpůlil a sáhl dovnitř, nejspíš bych vytáhl chomáč černé vaty.

Došel jsem na nábřeží, k obrubni nad vodou. Začínalo se stmívat. Proud moči byl ještě plný horkého světla. Hladina však spíše temná, okolo vychladlá zeleň, klid; vzadu kolonie, vlčák... a dál... zmatenina.

Klimeš, Jednonohá zábava.
Vyšlo jako #3 edice STYKu
v počtu 30 kusů. Praha 2008.

www.styk.klangundkrach.net